

ELS GRUPS MUNICIPALS OPINEN

El compromís d'atendre les persones

Francesc Narváez
PSC

En el seu discurs d'investidura l'alcalde Jordi Hereu va dir que el barris i les persones sense exclusions serien el centre de la seva acció política. En aquells moments de situació econòmica més bona vam dir que no escatimariem recursos per a equipaments, espai, públic o seguretat. I aquesta acció s'ha mantingut encara que Xavier Trias no ho vulgui reconèixer, perquè ni ho sabria fer ni hauria mantingut com a prioritàries les persones per damunt de tot.

Han passat tres anys, estem passant una crisi global, i gràcies a la política de rigor del govern d'esquerra d'aquest ajuntament, Barcelona pot encapçalar amb solvència la lluita per a la superació dels efectes de la crisi. En aquest mandat s'invertirà la xifra rècord de 3.300 milions d'euros no per aconseguir titulars ni elogis, sinó per resoldre problemes en cadascun dels setanta-tres

barris de Barcelona. Encara ens queda un curs i aquest govern municipal ha complert un noranta per cent dels seus objectius del pla d'actuació municipal.

L'alcalde Hereu, en la darrera Comissió de govern extraordinària, ens ha dit que hem d'aprofundir amb tota l'energia en la lluita contra la crisi i la generació d'ocupació, blindant i augmentant l'atenció i les prestacions socials i mantenint la qualitat de l'espai públic, amb més seguretat i neteja. Perquè això són polítiques d'esquerres, i no les que Xavier Trias proposa.

Barcelona, amb els anys i els canvis, ha sabut mantenir uns valors, de modernitat, d'igualtat i de convivència que ens fan únics, encara que Xavier Trias no ho vulgui reconèixer. La ciutat dels valors és la ciutat que atén per damunt de tot els barris i les persones, aquesta és la Barcelona de la gent.

Després de 32 anys de governs continuats del PSC a la capital catalana, crec que som al final d'un cicle, a l'esgotament d'un projecte i d'una manera de fer. Barcelona avui necessita un lideratge fort, hem de ser capaços d'encomanar il·lusió, de convèncer. Hem d'oblidar-nos de discursos buits i buscar solucions a problemes bàsics que ens portin a assolir noves fites, noves complicats per aixecar el vol.

Volem fer de Barcelona un referent de serveis socials, de transparència, de noves maneres de fer política, de cooperació entre la societat civil i l'Administració. I tan important és saber què volem fer, com saber què no volem. I no volem que Barcelona sigui la capital de la disbaixa, o el referent del turisme sexual o el lloc on tot el que no és permès a la resta d'Europa aquí faci, fins i tot, gràcia. Barcelona pot recuperar pistonada,

pot lluitar per posar fonaments sòlids per als pròxims trenta o quaranta anys i continuar sent la capital que ha estat sempre. Jo treballo amb el meu equip per dissenyar una manera de treballar, un mapa, una estratègia per assolir fites noves.

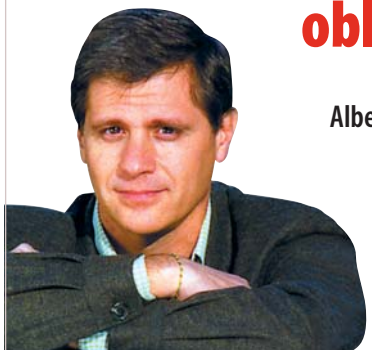
Ens proposem posar-nos al capdavant de les institucions de la ciutat per fer que Barcelona i el conjunt del país, també a punt per a un canvi transcendent, facin el salt cap endavant que han de fer. Un salt cap a la capacitat, la complicitat, la cooperació. Un salt cap a una manera diferent de fer les coses, oberta, sincera, clara i al servei de tothom. El nostre repte és alliberar, donar ales a tot el potencial de generació de riquesa i benestar de Barcelona. Junts ho aconseguirem!

Donar ales a Barcelona

Xavier Trias i Vidal
de Llobatera
CiU

Una immigració també amb obligacions

Alberto Fernández Díaz
PP

La lluita contra la crisi i la delinqüència, atendre qui ho necessita, i la immigració, són problemes importants per resoldre. Tanmateix, quan fas una proposta sobre immigració que no va en la línia de concedir més drets i ajuts, sinó d'exigir i recordar que els immigrants també tenen obligacions i assenyaals alguns excessos, et titllen de racista.

La immigració ha de complir la llei i respectar les normes de convivència, com qualsevol de nosaltres, i per tant, si no compleixen les seves obligacions han de ser sancionats, com qualsevol de nosaltres.

És exigible a tothom, també als immigrants, allò que ens exigim a nosaltres mateixos, i per tant qui incompleixi obligacions, lleis i ordenances ha de saber que no podrà reclamar drets. De lo contrario, construiríem una Barcelona en la que unos tienen derechos y

reciben servicios, y otros además, tienen obligaciones y pagan impuestos.

Es imprescindible que el inmigrante que venga a robar y no a trabajar sepa que será expulsado, no por ser extranjero, sino por delincuente. Que aquel que sea incívico, no escolarice a sus hijos, o estos se ausenten del colegio, o aquellos que infrinjan las normas de respeto e integración sepan que el Ayuntamiento podrá informar negativamente en la renovación u obtención de sus papeles, o condicionar su acceso a vivienda y ayudas sociales, ayudas que en ningún caso, serán discriminatorias para nadie.

Mi propuesta a favor de este informe o certificado de convivencia es necesaria, digan lo que digan, y subrayo que la inmigración también tiene obligaciones.

Les properes setmanes viurem a la ciutat l'efervescència que acompanya sempre una visita del màxim representant de l'Església catòlica, actualment el Dr. Joseph Ratzinger. Cap dels representants d'ICV-EUiA a l'Ajuntament de Barcelona no participarà dels actes, institucionals o litúrgics programats durant la seva estada a la nostra ciutat.

La visita de Ratzinger serà contestada socialment a Barcelona com ho va ser no fa gaire a Anglaterra pels milers de persones que van sortir al carrer recordant el que aquest Papa representa: una visió anacrònica i excoient de la família, intolerant amb la diversitat; un discurs hipòcrita sobre l'anticoncepció que aboca milers de persones a morir de sida als països en via de desenvolupament; una resposta insultantment tèbia a l'allau de casos de pederàstia entre alts representants

del clergat a qui, per decència i per justícia, cal aplicar molt més que una invitació al penediment: resposta penal i reparació urgent a les víctimes.

Ratzinger és l'expressió de la cara més rànica i més fosca d'una Església catòlica que gaudeix encara d'inexplicables privilegis per part de l'Estat espanyol. El 7 de novembre vinent, els i les representants del nostre grup estarem al costat dels barcelonins i les barcelonines que –des de l'absolut respecte a les creences personals de cadascú– defensen la necessària laïcitat de les institucions, garantia bàsica per bastir ponts en una societat cada dia més plural, mosaic de procedències, confessions, opcions i maneres de viure afortunadament diverses.

Ratzinger, el rostre de la intolerància

Ricard Gomà i Carmona
ICV-EUiA

Respostes a la crisi

Jordi Portabella i Calvete
ERC

La crisi i els seus efectes sobre els treballadors i les treballadores ha entrat en una nova etapa amb motiu de la vaga general. ERC l'ha secundat convençuts que es tractava d'una vaga justa ja que mai en democràcia s'havia fet una retallada dels drets socials i laborals tan rellevant. De cap manera podem admetre que siguin els treballadors els qui pateixin les conseqüències d'una crisi que ha estat provocada bàsicament per aquells que defensen un sistema econòmic no regulat basat en l'especulació, que enlloc de promoure valors propis d'un model empresarial treballador, auster i assenyat -allunyat de l'enriquiment ràpid- acaba sotmetent la sort dels treballadors i treballadores al desmantellament de l'estat del benestar. La crisi no es corregirà a base de retallar el sou a pensionistes, autònoms, joves i funcionaris, ni dels que ens procuren la sanitat o l'ensenyament o els serveis públics bàsics. L'estalvi que suposa el concepte salarial és baix i en canvi el cost sobre

valors com el compromís, l'esforç o la seguretat i salut laboral és molt alt. Per això no podem admetre la disminució de les prestacions laborals i socials. Ens ha sorprès que un Ajuntament on governa el PSC-ICV hagi negat a ERC avançar els terminis de presentació d'iniciatives per al Plenari, per tal que els treballadors i treballadores de la Casa Gran poguessin secundar la vaga. Una incoherència més del govern. Clar que calen reformes en el sistema energètic, financer i educatiu per encarar els reptes que la crisi ens ha posat sobre la taula de manera inajornable però no es pot començar fomentant encara més els desequilibris socials sense abans plantejar el canvi de model productiu. S'han de reforçar nous sectors econòmics de competitivitat a partir de la innovació i la recerca, la formació i qualificació professional. Però l'Estat ha retallat aquestes partides i només si hi ha un canvi de model podem tenir esperança en el futur.